Opłacono gotówką.

Nr. 28. 1934.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 319-91.

Katowice, sobota, dnia 14. lipca 1934 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ**

z dnia 26 kwietnia 1934 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów w sprawie współdziałania urzędów pocztowych przy wypłacie świadczeń, przewidzianych w ustawie z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem.

Na podstawie art. 218 ust. 3 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne wypłacać będą świadczenia na zlecenie zakładów ubezpieczeń społecznych, wymienionych w art. 17 ust 1 pkt. 2 lit. b) i c) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem.

(2) Zlecenia te mogą być jednorazowe lub stałe.

§ 2. (1) Zakłady ubezpieczeń społecznych obowiązane są przesyłać właściwym terytorjalnie dla miejsca wypłaty dyrekcjom okręgów poczt i telegrafów zlecenia dla urzędów (agencyj) pocztowo-telegraficznych dokonania i wstrzymania wypłaty świadczeń z dołączeniem dwóch egzemplarzy spisu tych zleceń, sporządzonego alfabetycznie według poszczególnych urzędów (agencyj) pocztowo-telegraficznych.

(2) Wzory zleceń i spisu ustalą dyrekcje okręgów poczt i telegrafów w porozumieniu z zakładami ubezpieczeń społecznych.

(3) Wszelkie inne doniesienia i korespondencje, dotyczące osób ubezpieczonych i wypłat, zakłady ubezpieczeń społecznych kierują bezpośrednio do urzędów (agencyj) pocztowo-telegraficznych, z wyjątkiem pism w sprawach usterek formalnych i rachunkowych, które kierują do dyrekcyj okręgów poczt i telegrafów.

(4) Urzędy (agencje) pocztowo - telegraficzne kierują również wszelkie doniesienia, dotyczące osób ubezpieczonych i wypłat, bezpośrednio do zakładów ubezpieczeń społecznych.

§ 3. (1) Zakłady ubezpieczeń społecznych dostarczają bezpłatnie dyrekcjom okręgów poczt i telegrafów i urzędom (agencjom) pocztowo-telegraficznym wszelkich druków, potrzebnych do wykonania czynności, przewidzianych w rozporządzeniu niniejszem.

(2) Rodzaj, treść, kolor i format druków ustalą zakłady ubezpieczeń społecznych w porozumieniu z dyrekcjami okręgów poczt i telegrafów.

§ 4. Stwierdzenia usterek rachunkowych winny być sporządzone przez zakłady ubezpieczeń społecznych w formie rejestru osobno dla każdego urzędu (agencji) pocztowo-telegraficznego. Sumy wynikające z tych rejestrów (dopłata lub należności) będą przedmiotem obrachunku pomiędzy dyrekcjami okręgów poczt i telegrafów a zakładami ubezpieczeń społecznych.

§ 5. (1) Po przekazaniu przez zakłady ubezpieczeń społecznych albo z budżetu Ministerstwa Opieki Społecznej zaliczek, przewidzianych w § 7 ust. 1 i 2, urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne wypłacać będą na podstawie zleceń świadczenia uprawnionym, zgłaszającym się do urzędów.

(2) Wypłaty dokonywane będą za pokwitowaniem na kwicie rentowym, odpowiednio i dokładnie wypełnionym.

(3) Kwity rentowe zakłady ubezpieczeń społecznych dostarczają uprawnionym.

(4) Posiadany przez urząd (agencję) pocztowo-telegraficzny, odpowiednio i dokładnie wypełniony kwit rentowy z pokwitowaniem służy za bezsporny dowód wobec zakładu ubezpieczeń społecznych.

§ 6. (1) Urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne wysyłają nie później niż trzeciego dnia następnego miesiąca wykazy wypłaconych w ubiegłym miesiącu świadczeń z dołączeniem kwitów rentowych bezpośrednio do zakładów ubezpieczeń społecznych, które w ciągu 7 dni od ich otrzymania potwierdzają dyrekcji okręgu poczt i telegrafów ilość kwitów, otrzymanych od poszczególnych urzędów (agencyj) pocztowo-telegraficznych.

(2) W wykazach urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne zamieszczają również obliczenie należności za świadczenia poczty.

§ 7. (1) Zakłady ubezpieczeń społecznych obowiązane są z zastrzeżeniem ust. 2, nie później niż na 2 dni przed końcem miesiąca, wpłacić zaliczkowo na rachunek właściwej dyrekcji okręgu poczt i telegrafów kwotę odpowiadającą wypłatom, które mają być dokonane w miesiącu następnym. Wysokość sumy zaliczek winna odpowiadać kwocie świadczeń, wypłaconych w ostatnim miesiącu z uwzględnieniem przypuszczalnych zmian, jakie nastąpiły w stanie rent w tym miesiącu.

(2) Zaliczki na poczet wypłaty dodatków państwowych do rent ubezpieczenia na wypadek inwalidztwa, śmierci i na starość, należnych na podstawie ordynacji ubezpieczeniowej z dnia 19 lipca 1911 r. (art. 301 ust. 4 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznem), wpłacane będą z budżetu Ministerstwa Opieki Społecznej w terminie i na warunkach, przewidzianych w ust. 1.

(3) Ewentualna różnica pomiędzy zaliczką a wysokością dokonanej przez urzędy (agencje) pocztowo-telgraficzne wypłaty winna być pokryta przez zakłady ubezpieczeń społecznych oraz w wypadkach przewidzianych w ust. 2 — z budżetu Ministerstwa Opieki Społecznej w przeciągu trzech dni od zawiadomienia przez dyrekcję okręgu poczt i telegrafów.

(4) Dyrekcjom okręgów poczt i telegrafów przysługuje prawo liczenia odsetek w wysokości 5 proc. w stosunku rocznym od 20 dnia miesiąca sprawozdawczego.

(5) Najpóźniej do końca trzeciego miesiąca, następującego po miesiącu sprawozdawczym, zakłady ubezpieczeń społecznych obowiązane są dokonać ostatecznego rozliczenia na podstawie wykazów, otrzymanych od urzędów (agencyj) pocztowo-telegraficznych i przesłać właściwej dyrekcji wykaz sum wypłaconych przez poszczególne urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne, a uznanych przez zakłady ubezpieczeń społecznych z ewentualnem wyszczególnieniem usterek (§ 4).

§ 8. (1) Za świadczenia przy wypłatach przedsiębiorstwo państwowe „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ będzie otrzymywać od zakładu ubezpieczeń społecznych po 20 groszy za każdą miesięczną lub jednorazową wypłatę świadczenia.

(2) Jeżeli wraz z wypłatą bieżącego świadczenia przekazane będą również świadczenia za czas zaległy, opłata wynosić będzie 40 gr od całej wypłaty.

(3) Należności z tego tytułu urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne będą zamieszczały w wykazach miesięcznych.

(4) Zakłady ubezpieczeń społecznych obowiązane są do pokrycia opłaty wymienionej w paragrafie niniejszym również za świadczenia wypłacone przez urzędy (agencje) pocztowo-telegraficzne przed dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, a po dniu 1 stycznia 1934 r.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1935 r.

Minister Opieki Społecznej: Hubicki

(Przedruk z Dz. U. Rz. P. Nr. 47, z dnia 11 czerwca 1934 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: POCZT I TELEGRAFÓW, SKARBU I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 12 maja 1934 r.

o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych.

Na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481) zarządza się co następuje:

§ 1. Wartość znaczków pocztowych, wprowadzonych do opłaty urzędowych przesyłek listowych rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 maja 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 370), ustala się na rok budżetowy 1935/36 jak następuje:

a) znaczek fioletowy . . . . 6 gr.
b) znaczek ciemno-oranżowy . . . . 12 gr.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 roku.

Minister Poczt i Telegrafów: Kaliński
Minister Skarbu: Wł. Zawadzki
Minister Spraw Wewnętrznych:
Bronisław Pieracki

(Przedruk z Dz. U. Rz. P. Nr. 47, z dnia 11 czerwca 1934 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1934 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu 6 proc. pożyczki wewnętrznej.

Na podstawie art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu 6 proc. pożyczki wewnętrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 507) po cyfrze „500“ literę „i“ zastępuje się przecinkiem, a po cyfrze „1000“ przed słowem „złotych“ dodaje się słowa „i 10.000“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki

(Przedruk z Dz. U. Rz. P. Nr. 47, z dnia 11 czerwca 1934 r.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 25 maja 1934 r.

o wydawaniu obligacyj 6 proc. pożyczki wewnętrznej oraz zasadach ich obrotu.

Na podstawie art. 13 i 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 września 1933 r. o wypuszczeniu pożyczki wewnetrznej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 503) zarządzam co następuje:

§ 1. Obligacje 6 proc. pożyczki wewnętrznej, nazwanej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 7 września 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 507) Pożyczkę Narodową, wydawane będą subskrybentom za pośrednictwem Banku Polskiego, Banku Gospodarstwa Krajowego, Pocztowej Kasy Oszczę-

dności, Państwowego Banku Rolnego i kas urzędów skarbowych oraz za pośrednictwem upoważnionych przez Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej komunalnych kas oszczędności, banków i innych placówek subskrypcyjnych.

§ 2. Wydawanie obligacyj subskrybentom, którzy całkowicie pokryli subskrybowaną kwotę:

a) jednorazowo gotowizną,

b) należnościami od Skarbu Państwa,

c) w 6 ratach w terminie do dnia 5 marca 1934 r.

rozpocznie się z dniem 1 lipca 1934 r., przyczem równocześnie z wydaniem obligacyj zostanie wypłacona należność za pierwszy kupon.

Termin wydawania obligacyj, za które całkowita należność została uiszczona po dniu 5 marca 1934 r., podany zostanie do wiadomości publicznej przez Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej.

§ 3. Przelew obligacyj odbywać się może jedynie za zezwoleniem Komisarza Generalnego Pożyczki Narodowej, powołanego rozporządzeniem Ministra. Skarbu z dnia 7 września 1933 r. (Dz U. R. P. Nr 67 poz. 507).

Wszelkie tranzakcje, uskutecznione bez uzyskania zezwolenia, wspomnianego w ustępie poprzedzającym paragrafu niniejszego, uznaje się za nieważne.

§ 4. W razie przepadku kaucyj i wadjów złożonych instytucjom państwowym w obligacjach Pożyczki Narodowej, udzieli Komisarz Generalny Pożyczki Narodowej każdorazowo zezwolenia na dokonanie przelewu tych obligacyj.

§ 5. Osobne rozporządzenia ustalą zasady i warunki na których obligacje Pożyczki Narodowej będą mogły być zastawiane jako też przyjmowane tytułem wpłat na składki przy ubezpieczeniach na życie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: Wł. Zawadzki.

(Przedruk z Dz. U. Rz. P. Nr. 47, z dnia 11 czerwca 1934 r)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1934 r.

w sprawie wykonania art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendjach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o państwowych stypendjach oraz innych formach pomocy dla młodzieży szkół wyższych (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 207) zarządzam, co następuje:

§ 1. Zwolnienie od obowiązku zwrotu niespłaconych rat stypendjum (pożyczki) może nastąpić w przypadkach zupełnej niezamożności b. stypendysty (dłużnika), a mianowicie w razie braku majątku i niemożności zarobkowania, przyczem stosunki majątkowe i zarobkowe b. stypendysty (dłużnika) powinny być stwierdzone w drodze dochodzeń właściwej władzy administracji ogólnej pierwszej instancji.

§ 2. B. stypendyści (dłużnicy), ubiegający się o zwolnienie od obowiązku zwrotu niespłaconych rat stypendjum (pożyczki), składają podania za pośrednictwem władz tej szkoły, w której stypendjum (pożyczkę) otrzymali, nie później niż na dwa miesiące przed terminem najbliższej raty.

W podaniach powinny być dokładnie wskazane sumy dłużne, daty otrzymania stypendjum (pożyczki), terminy płatności poszczególnych rat oraz powody wystąpienia o zwolnienie. Do podań powinny być załączone zaświadczenia, stwierdzające istnienie warunków, wymaganych od zwolnienia.

Władza szkolna przedstawia podania po sprawdzeniu i uzupełnieniu danych, dotyczących udzielonych stypendjów (pożyczek), i po zaopatrzeniu w swą opinję Ministerstwu Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, które przesyła je Ministerstwu Skarbu z wnioskiem o uwzględnienie w całości lub w części, bądź z wnioskiem o nieuwzględnienie.

§ 3. Jeżeli kroki, wszczęte celem ściągnięcia wierzytelności z tytułu niespłaconych rat stypendjum (pożyczki), nie doprowadziły do ściągnięcia wierzytelności, lub jeżeli wszczynanie tych kroków z uwagi na stan majątkowy dłużnika byłoby bezcelowe, może właściwa szkoła wystąpić do Ministra Skarbu za pośrednictwem Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o umorzenie tej wierzytelności.

§ 4. W razie zgody Ministerstwa Skarbu na umorzenie, w przypadkach, wymienionych w § 3, o ile chodzi o sumy przekraczające 500 zł, właściwa szkoła powinna utrzymywać sprawę w ewidencji przez okres trzech lat, przeprowadzać przynajmniej raz w ciągu roku badanie stanu majątkowego dłużników i w miarę poprawy tego stanu zarządzić ściągnięcie wierzytelności.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) Wł. Zawadzki.

(Dz. U. R. P. z dnia 2 czerwca 1934 r. Nr. 45, poz. 391).

Komunikaty.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 11 czerwca 1934 r.

L. D. V. 7376/1/34.

w sprawie wyjaśnienia wątpliwości nasuwających się przy interpretacji rozporządzenia Min. Skarbu z 25/XI. 1933 r. o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

Do
Wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach oraz do wszystkich Urzędów Skarbowych i Urzędów Opłat Stemplowych.

I.

W związku z niejednolitą interpretacją rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 listopada 1933 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o ulgach w spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 731), stosowaną przez poszczególne izby i urzędy skarbowe, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

1. Zaliczki miesięczne i kwartalne na podatek przemysłowy od obrotu, które płatne były przed dniem 1 października 1931 r., tudzież przedpłata na podatek dochodowy za rok 1931, nie stanowią odrębnych zaległości w rozumieniu wspomnianego na wstępie rozporządzenia i z ulg tem rozporządzeniem objętych nie mogą korzystać. Za podstawę oceny

bowiem, co należy uważać za zaległości, przyjąć należy stan faktyczny z dnia wejścia w życie rozporządzenia. W tym zaś dniu zaległości w zaliczkach z okresu 1931 roku już nie istniały, gdyż przez wymiary dokonane, o ile chodzi o podatek dochodowy, z końcem 1931 r., zaś o ile chodzi o podatek przemysłowy, w roku 1932, zaliczki te straciły swój odrębny byt i zostały pochłonięte przez ostateczne sumy wymierzonych podatków, których terminy płatności przypadły na okres po 1 października 1931 r. Za słusznością tej interpretacji przemawia okoliczność, że w myśl obowiązujących przepisów, w nakazach płatniczych nie wymienia się odrębnie należności z tytułu zaliczek, lecz tylko ostateczną sumę wymierzonego podatku.

2. Należności za świadectwa przemysłowe, powstałe przed dniem 1 października 1931 r., korzystają z ulg objętych rozporządzeniem, ponieważ należności te, w związku z treścią art. 6 ustawy o podatku przemysłowym, są zaległościami z tytułu podatku przemysłowego. Za powstałe przed dniem 1 października 1931 r. należy uważać tylko należności za świadectwa przemysłowe, które stały się płatne przed tym dniem w myśl postanowień § 83 ustęp 1 Instrukcji z dnia 15 maja 1929 r. o ujednostajnieniu i uproszczeniu postępowania.

3. Zaległości z tytułu dodatkowych wymiarów podatków, wymienionych w § 1. odnoszących się do kresów wymiarowych z przed 1 października 1931 r., a dokonanych po tym dniu, zasadniczo nie są objęte rozporządzeniem, ponieważ z prawnego punktu widzenia zaległości z tytułu tych wymiarów powstały dopiero po dniu 1 października 1931 r. Mając jednakowoż na uwadze wyjaśnienia, zawarte w okólnikach z dnia 31 maja 1932 r. L. D. V, 14549/1/32 oraz z dnia 16 czerwca 1932 r. L. D. V. 22265/1/32 w związku z rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 319) oraz z dnia 9 kwietnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 356), Ministerstwo Skarbu poleca zaległości z tytułu wszelkich dodatkowych wymiarów, o których wyżej była mowa, traktować narówni z zaległościami z przed 1 października 1931 r.

4) Za hipotecznie zabezpieczone, w rozumieniu § 4 rozporządzenia, uważać należy zaległości podatkowe tylko w tych przypadkach, w których nieruchomość służąca zabezpieczeniem, ma urządzoną księgę hipoteczną i jeżeli w księdze hipotecznej wpisane zostało prawo zastawu (hipoteka prawna) dla zaległości, mających korzystać z ulg. Nie może być zatem uważany za zabezpieczenie hipoteczne zakaz sprzedaży. Na obszarze jednak, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, przedmiotem zabezpieczenia może być również nieruchomość, nie mająca urządzonej księgi hipotecznej, a mianowicie drogą sądowego złożenia uwierzytelnionego dokumentu ustanowienia zastawu (§ 451 kodeksu cywilnego według noweli III). Służyć zabezpieczeniem może tylko nieruchomość własna płatnika a nie nieruchomość obca. Zabezpieczenie hipoteczne zaległości podatkowych na wierzytelności hipotecznie zabezpieczonej nie uprawnia do ulg z § 4, ponieważ wierzytelności hipoteczne nie są majątkiem nieruchomym, jak tego wspomniany przepis wymaga.

W przypadkach, gdy zaległości podatkowe, mające korzystać z ulg w spłacie, nie zostały z urzędu zabezpieczone hipotecznie jeszcze przed wejściem w życie omawianego rozporządzenia, wniosek do sądu o zabezpieczenie hipopoteczne winien złożyć płatnik na własny koszt. Zgłaszającym się w tym celu płatnikom należy udzielać szczegółowych informacyj co do stanu ich zaległości łącznie z należnościami ubocznemi tak, by na podstawie tych informacyj mogli oni zgłosić we właściwym sądzie dokładny wniosek o wpis hipoteki, bez konieczności późniejszego dodatkowego korygowania wpisanych sum z tytułu należności podatkowych i ubocznych. Płatników, którzy się sami nie zgłoszą, należy zawezwać pisemnie do ustanowienia zabezpieczenia hipotecznego w terminie określonym według istotnych potrzeb, z zagrożeniem, że nieustanowienie tego zabezpieczenia pociągnie za sobą utratę prawa do ulg z § 4. Ponadto należy płatników pouczać, że sam wpis hipoteki nie daje bezwzględnego prawa do tych ulg, lecz dopiero przy zbiegu warunków, określonych w § 5 i że wskutek tego wskazanem jest, aby płatnicy, mający zbytnio obciążone hipoteki, sami rezygnowali z ulg § 4 i zadowalali się ulgami z § 8.

5) Jeżeli w myśl postanowień § 5 tylko część zaległości podatkowych znajduje zabezpieczenie w pełnej wartości szacunkowej majątku płatnika, wówczas część ta korzysta z ulg § 4, pozostała zaś część, nie znajdująca takiego zabezpieczenia, korzysta z urzędu z ulg z § 8.

6) Ostatecznym terminem zapłaty każdej poszczególnej raty jest dzień 1 stycznia i 1 lipca każdego roku. Płatnicy mogą jednakowoż poszczególne raty wpłacać częściowo w ciągu całego półrocza tak, by na 1 stycznia i 1 lipca cała rata była zapłacona. A zatem pierwszą ratę mogą uiszczać już w ciągu roku 1934, gdyż ostatecznym terminem zapłaty tejże jest dzień 1 stycznia 1935 r.; drugą ratę w ciągu pierwszych sześciu miesięcy 1935 r., gdyż ostateczny termin płatności tej raty upływa 1 lipca 1935 r., trzecią w ciągu następnych sześciu miesięcy 1935 r. i t. d.

Powyższe wyjaśnienie należy stosować analogicznie przy spłacie kwartalnych rat w myśl § 8.

7) W przypadkach, gdy nieruchomość, zabezpieczająca zaległości podatkowe rozłożone na raty, przechodzi w ręce osób trzecich, należy w kwestji spłaty pozostałych jeszcze rat postępować w sposób następujący:

a) o ile nieruchomość nabywana jest w drodze licytacji i przy sądowym podziale uzyskanej sumy zaległości podatkowe znajdują w niej zaspokojenie zgodnie z postanowieniami art. 800 k. p. c. i ewentualnie przepisów szczególnych, prawo do dalszej ratalnej spłaty nie przechodzi na nowonabywcę, lecz cała przyznana przez sąd suma winna być wpłacona w terminie i trybie przewidzianym w odpowiednich przepisach kodeksu postępowania cywilnego;

b) o ile nieruchomość przechodzi w ręce trzecie w drodze sprzedaży z wolnej ręki, upoważnia się Panów Dyrektorów Izb Skarbowych do zezwalania nowonabywcom, na wnoszone i odpowiednio uzasadnione przez nich podania, na zapłatę pozostałej części zaległości podatkowych na takich samych warunkach, na jakich spłacał je poprzedni właściciel tej nieruchomości. C. d. n.

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice Śląskie, ul. Staszyca 17, tel. 23108